

The background of the cover is a detailed illustration. A woman with long, wavy brown hair, wearing a grey long-sleeved top and a long, flowing grey skirt, stands with her back to the viewer. She is looking towards a massive, circular, glowing portal or vortex in the sky. The portal has a bright white center with a red and orange spiral pattern. The sky is filled with dark, swirling clouds and a cityscape is visible within the portal's structure. The foreground shows a dark, forested landscape with tall evergreen trees.

Nikol Matějková

RDEN

MEZI ZEMÍ A NEBEM

Eden

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Nikol Matějková

Eden – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Nikol Matějková

LDEN

MEZI ZEMÍ A NEBEM

● ■ pointa

Copyright © Nikol Matějková, 2026

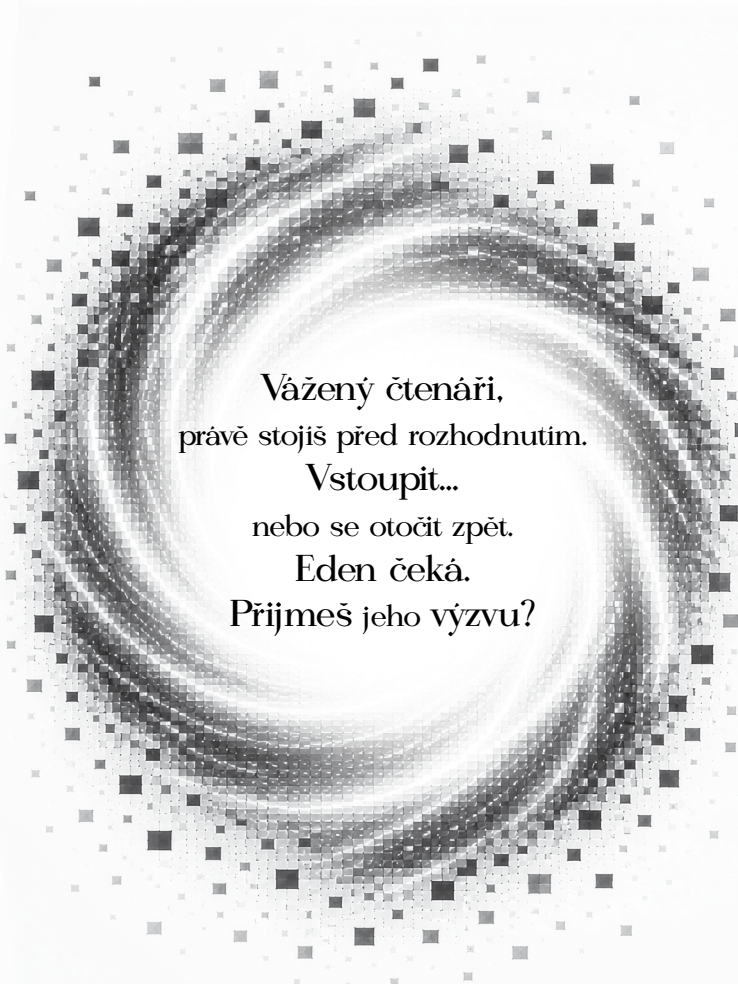
Obálka: © Zuzi Maat, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-5168-7

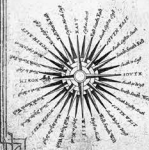
ISBN e-knihy 978-80-267-5431-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5432-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-5423-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

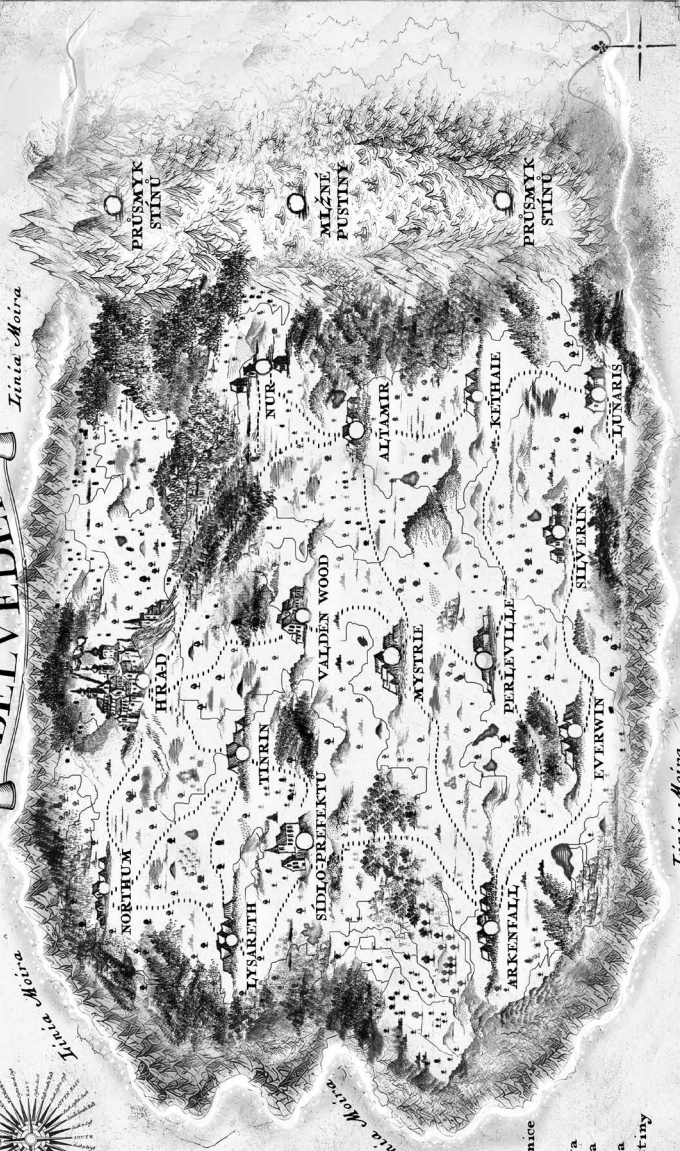
Vážený čtenáři,
právě stojíš před rozhodnutím.
Vstoupit...
nebo se otočit zpět.
Eden čeká.
Přijmeš jeho výzvu?

Trinta Moira

Trinta Moira

BELVEDER

Trinta Moira

- vesnice
- les
- cesta
- řeka
- hora
- pustiny

Noc pomalu ubírala na své intenzitě a každou minutou slábla a slábla. Bylo opět načase, aby přenechala nadvládu dnu. Obloha se již nezdála být tak temná a jednolitá, ale začala nasávat první ranní barevné tóny. Slunce, dosud schované za šerými mračky, se pomalu dralo na povrch a toužilo se nadechnout dalšího začátku dne. Splet žlutooranžových paprsků protнула oblaka, která před nimi ustupovala a přenechávala moc v jejich rukách.

Sluneční paprsek se vplížil do otevřeného okna pokoje a hřejivě dolehl na Vickiinu tvář. Ten dotek byl tak letmý a teplý, že se zdál jako to nejkrásnější pohlázení. To Vicki přinutilo pomalu otevřít zalepené oči a zamžourat. Pokojně ležela ve své posteli a užívala si chvíli klidu, který sem tam protkal zpěv cvrlikajících ptáků. Ano, tahle rána by byla tak dokonalá... kdyby nemusela do školy. Při té představě se Vicki otráveně zavrtila a převrátila na druhý bok. Chtěla si ještě užívat toho opojného okamžiku a na malinkou chvilku zavřít oči. „Jen na chvilinku,“ přislíbila šeptem sama sobě.

„Victorie!“ rozlehl se po celém domě rozhněvaný hlas. Vicki rázem otevřela oči a ihned věděla, že má průšvih. „Sakra!“ zahlaholila, když přelétla okem po hodinách, které ukazovaly 7:30. První den školy a ona zaspala. „Za to můžeš ty, vždyť jsi nezvonil!“ prohlásila vyčítavě

směrem k budíku a začala se urychleně oblékat. Sáhla po šatech s květovaným vzorem, které měla díky bohu připravené a pověšené na ramínku, a celá zadýchaná zamířila do koupelny. Splašeně popadla kartáček, provedla pár zbrklých tahů doprava a doleva, vypláchla si pusku a za burácejícího zvuku zdolávala schody dolů do přízemí.

„To snad není pravda, první den a ty hned zaspíš. Tvůj táta touto dobou už dávno pracuje a ty nejsi schopná vstát v sedm hodin!“ nemohla si její matka Emily odpustit jízlivou poznámku. Byla již nastoupená zcela ustrojená a tiskla k sobě Nathaniela, Vickiina mladšího bratra. Ten se celou situací evidentně bavil a po sestře hodil kyselý úšklebek.

„Dobře, tak jsem zavřela na chvíli oči,“ procedila mezi zuby, „a ty se moc netlem,“ sykla podrážděně směrem k bratrovi.

Všichni tři bleskurychle nastoupili do auta a připásali se. Cesta do školy byla poněkud svižnější než obvykle a ještě než se oba stihli se svou matkou rozloučit, Vicki jí s pozvednutým obočím věnovala uznalý pohled. Emily zareagovala pokrčením ramen a pohrdavým výrazem, kterým dávala najevo, že tato zběsilá jízda byla její zásluhou. „Hezký první školní den, broučci, a trochu sebou pohněte,“ zavolala ještě za nimi.

Oba přidali do kroku a i přes nepříjemný ranní incident procházeli školním pozemkem bok po boku. Victoria se nahnula směrem k bratrovi: „Nathane, dávej dnes velký pozor. Učitelé budou určitě říkat důležité

informace, takže si vše zapisuj. Po hodině na mě počkej před šatnami, možná se chvíli zdržím, ale půjdeme domů společně.“ Nathaniel neodpověděl, ale aspoň mlčky pokývl na souhlas.

S bratrem začala bezpochyby cloumat puberta, která jim poněkud ztížila vzájemnou komunikaci. Do té doby k sobě měli vždy hodně blízko a hráli si spolu, i když je od sebe dělil patrný věkový rozdíl. Zatímco jí bylo osmnáct, on včera oslavil své dvanácté narozeniny.

S pocitem studu si vybavila přívěsek srdce s fotografií rodiny uvnitř, který mu k této příležitosti nechala zhotovit, a on jej přijal s opovržlivým pohledem. Nejspíš ji měl za sentimentální ségru, která se s ním marně snažila vycházet, ale místo toho si přivodila akorát trapas. V duchu si tiše povzdychla a zatřásla hlavou, aby se vymanila z těchto myšlenek.

Jindy rušná šatna byla bez jediného živáčka. Vicki i Nathan usoudili, že jsou už všichni ve třídách a jim zbývá pouhá minuta do začátku úvodní hodiny. Co nejrychleji si sundali boty, na nohy nasadili přezůvky a každý pelášil svižným krokem ke svojí učebně.

Školní kampus byl rozdělen na základní a střední sekci, přičemž ta, kterou navštěvoval Nathaniel, se vyskytovala v levé části komplexu, kam docházely děti z šestých až devátých tříd. Vicki, na rozdíl od něj, zamířila doprava.

Náhle se školou rozlehlo silné zazvonění... hodina začala. Přidala do kroku a zdolávala poslední schodiště,

které vedlo na druhé podlaží. Poklusem běžela dlouhou chodbou a v panice zjišťovala, že všechny dveře jsou už zavřené.

Konečně dorazila ke dveřím vedoucím do její třídy. Hluboce se nadechla a s mírnou nervozitou zaťukala. „Dále,“ ozval se tlumený hlas zpoza zavřených dveří. Vicki vzala za kliku a opatrně vešla dovnitř. Vzápětí se střetla pohledem se svou třídní učitelkou Collinsovou, která právě zapisovala docházku.

Penelopa Collinsová, velmi udržovaná a pohledná čtyřicátnice, byla vášnivou milovnicí módy a orientovala se v nejnovějších trendech. Člověk by s ní na toto téma mohl vést diskuzi celé hodiny, při kterých by se jistě dozvěděl spoustu „užitečných“ informací. Nebylo výjimkou, že se při té příležitosti dobrovolně nabídla i asistovat u samotných nákupů, čehož většina spolužaček nevyužila a taktně její pomoc odmítla. Jenže kromě této pozitivní stránky uměla být i velmi přísná a jízlivá. Tento dojem o to víc umocňovaly její přesně nasazené brýle spočívající na špičatém nosu.

„O-omlouvám se za můj pozdní příchod, zaspala jsem,“ vykoktala Vicki konečně ze sebe a s přimhouřenýma očima čekala na reakci. Profesorka Collinsová si ji změřila od hlavy až k patě a rozhodně si posunula brýle blíže ke kořeni nosu. „Slečno O’Brienová, první den a už meškáte,“ začala zničehonic formálně, asi aby navodila veledůležitou atmosféru. „Abys nezaspala i zkoušky, které tě zanedlouho čekají,“ pokračovala už normálně a dál si Vicki ostražitě prohlížela.

„Nicméně,“ odmlčela se a zvedla výstražně ukazováček, „z každé chyby se můžeme poučit a napravit ji. A já ti takovou možnost mile ráda dám,“ škodolibě se usmála a Victorii polil horký pot. „Budu ráda, když mi dnes po hodině budeš dělat společnost v knihovně. Máme co dělat, abychom ji měli pro studenty plně připravenou na tento školní rok,“ pokračovala se štiplavým tónem v hlasu a Vicki v sobě potlačila pocit otrávení. „Můžeš se posadit,“ ukončila profesorka svůj monolog a na závěr si neodpustila krátkou poznámku: „Jo a mimochodem... pěkné šaty.“

Jak byla Vicki ráda, když odvrátila zrak od Collinsové a očima se setkala se svou nejlepší kamarádkou. Na tváři se jí vyrojil ruměnec a její zorničky zajiskřily štěstím. Agnes jí držela místo vedle sebe, tak, jako to měly ve zvyku už od druhé třídy na základce.

Tenkrát v první třídě k sobě byly přidělené náhodou a zprvu se ani moc nebavily. Agnes měla tendence na Vicki neustále žalovat a hlásila se pokaždé, kdy si od ní něco půjčila nebo jí něco vzala. Vicki se tento způsob provokování z nějakého důvodu zalíbil a ráda ji tím vytáčela. Jenže s odstupem času, kdy spolu chtě nechtě musely sdílet společnou lavici, se dozvídaly, že toho mají hodně společného. Třeba to, že obě milují zvířata, chodí venčit psy z útulku, a kromě toho je spojovala také láska k počítačovým hrám. Čím byly starší, tím víc jim propadaly a vždy měly v určitém období svou nejoblíbenější, kterou společně hrály. Při tom si vzájemně radily a vymýšlely nejrůznější strategie.

Kdo by si to dřív pomyslel, že právě tyhle dvě se stanou nejlepšími kamarádkami. Už jen proto, že obě byly naprosto rozdílné. Agnes, zrzavá a paličatá, menšího vzrůstu s jistou dávkou horkokrevnosti. Ne nadarmo ji Victoria přirovnávala k čertíkovi v krabici. Zatímco Vicki hnědovlasá, rozvážnější a o půl hlavy vyšší než Agnes. Každá úplně jiná, a přesto jedna bez druhé poloviční.

Neměly čas se shledat v šatně, takže když si k ní Vicki přisedla, neubránily se letmému objetí a poplácání po zádech. „Ty musíš mít vždycky něco spešl,“ šeptla Agnes a reagovala na její úvodní komediální vsuvku pobaveným úsměvem od ucha k uchu. Jenže toho vzápětí zalitovala, protože se setkala s pohledem profesorky Collinsové.

Tě samozřejmě Agnesina reakce neunikla a rázně jí sdělila svůj verdikt: „Těším se dnes i na setkání s vámi, slečno Wrightová.“ Vicki si počkala na moment, kdy se profesorka obrátí směrem k tabuli, aby se na Agnes mohla škodolibě ušklíbnout a oplatila jí to píchnutím prstem do žeber.

Studenti se zatajeným dechem sledovali rukopis profesorky Collinsové a už jim moc do smíchu nebylo. Všichni přítomní byli žáky závěrečného ročníku, na jehož konci je čekala závěrečná ceremonie a převzetí diplomů. Jako by to bylo včera, kdy nastupovali do prváku a užívali si teenagerských let. Najednou však před nimi stál velký strašák, jehož jméno se báli jen vyslovit.

„Univerzita,“ vydechla profesorka, položila křidu a otočila se zpět ke svým žákům. „Asi to nikoho z vás nepřekvapí,“

mrkla na pár studentů pobaveně s trochou nadsázky, „ale tento ročník je na této škole vašim posledním. A abyste ho zdárně dokončili, je potřeba v průběhu studia sesbírat stanovený počet kreditů. Předpokládám, že nemusím blíže specifikovat. Nicméně chtěla bych vám dát jednu radu. Neusínejte na vavřínech, průběžně se uče a pracujte na sobě, protože to je jediný klíč, jak se dostat na univerzitu,“ zakončila svůj proslov a Vicki si nemohla nevšimnout, jak profesorce neposedně poskočily blondaté lokny vzrušením. Vsadila by se, že kdyby mělo vedení vybírat dobrovolníky sedící u zkušební komise, byla by tam právě ona.

Dále se úvodní hodina nesla v organizačním duchu. Studentům byl rozdán rozvrh a Vicki neušlo, jak někteří při pohledu na něj skoro omdlévali. Nebylo divu, byl nabitý vcelku slušně. „Tak to vypadá, že celý rok nebudeme dělat nic jiného, než se jen učit a chodit do školy,“ utrousila vyčítavě Agnes a protočila panenky.

„Neboj, na nějakou tu hru nám čas vždycky zbyde,“ chlácholila ji Vicki.

Škola po letních prázdninách opět ožila. Žáci se po ukončení úvodní hodiny vroucně vítali, objímali a zaváděli bouřlivé diskuze o svých zážitcích z prázdnin. Jak jim Vicki s Agnes záviděly, že si o nich mohou vyprávět mimo školu někde v cukrárně při dobrém dortu a kávě, zatímco ony jako jediné mířily ke knihovně.

„Viděla jsi už Michell?“ prohodila Vicki. Agnes zavrtěla hlavou, načež v davu lidí začala hledat známý obličej jejich kamarádky. Jakmile spatřila dlouhé blondaté

vlasý, které byly vzadu sepnuté jemnou růžovou spou, vydala se tím směrem.

„Dobře, setkáme se pak všechny v knihovně, musím si rychle něco zařídit,“ houkla za ní Vicki a zamířila k východu.

Tam už na ni čekal poněkud rozrušený bratr, který přecházel z místa na místo. „Tak kde sakra vězíš?“ vydechl rozčileně, když zahlédl svou starší sestru.

„Fakt promiň, zakecala jsem se s Agnes. A aby toho nebylo málo, musím v knihovně vypomocť té bábě Collinsově.“

Nathaniel se ušklíbl: „Že tys to nestihla a přišla pozdě do hodiny?“

Vicki přikývla na souhlas a opět v bratrových slovech vycítila náznak posměchu.

„Jdi domů sám, povíme si vše potom,“ náhle se zamyslela, „a neříkej to prosím mámě, už tak mám u ní za dnešek vroubek.“

V Nathanově tváři se nedalo vyznat, ale Vicki pevně věřila v to, že když dojde na lámání chleba, bratr ji nezradí. Ve skrytu duše v něm stále viděla toho malého brášku, se kterým si často hrávala a kterého měla tak ráda.

Školní knihovna ležela v nejvyšším podlaží... jak překvapivé, takže se Vicki nedivila, že ji moc studentů nenavštěvuje. Možná kromě pár zarputilých šprtů, dychtících po pramenech poznání, které neodradil ani milion schodů. To se ale nedalo říct o Victorii, která netoužila po nějakém sebevzdělání. Spíše byla poháněna myšlenkou, že na samotném vrcholu už na ni jistě čeká

profesorka Collinsová se svými našpulenými červenými rty a přiloženým ukazováčkem na hodinkách.

Poslední schod a ocitla se před prosklenými dveřmi do knihovny. K jejímu milému překvapení ji do očí neuhodila rudá rtěnka na přivítanou, ale spatřila Agnes s Michell ve vášnivé debatě, při které rozhazovaly rukama. Jakmile Vicki uviděly, přestaly se dohadovat a pokynuly rukou, aby se k nim přidala.

„Takže Collinsová nás tu nechala o samotě. Prý spěchá na strašně důležité jednání s kolegyní. Stručněji řečeno, holky si už pravděpodobně dávají do nosu v cukrárně U Cup caku a cpou se dortem... jak nespravedlivé,“ nafoukla se Agnes a holky vyprskly smíchy. To, jakým způsobem to Agnes podala, bylo opravdu komické. A přesně to Vicki na Agnes tak milovala, její smysl pro humor a udělat z každé situace legraci. Vlastně jí najednou nevadilo, že tu spolu jsou všechny tři zavřené v knihovně, zatímco ostatní už dávno opustili školní prostory. Byl to společný okamžik, který jí přišel tak vzácný.

„O čem jste tu tak horlivě diskutovaly?“ zeptala se Victoria, když zrovna přebíraly materiály, které pro ně profesorka připravila k roztrídění.

„No, vlastně to začalo tak, že jsem chtěla vědět, proč je tu Michell. Jestli snad měla taky nějaký průšvih a profesor Green ji nechal po škole,“ začala vysvětlovat Agnes. „Ale nakonec se ukázalo, že s námi chtěla jen strávit pěkné dopoledne, protože jsme jí překazily původní plán sednout si k Cup caku.“

Michell se trochu začervenala: „Víte, holky, chyběly jste mi. Ty prázdniny se letos strašně vlekly. A je pěkně nefér, že jste obě v té samé třídě a já v paralelce.“

Na to ale Vicki vyhrkla: „No jo, ale tvůj třídní zato není tříhlavá saň.“

„S červenou rtěnkou,“ doplnila ji pohotově Agnes se zdviženým ukazováčkem, načež opět dostaly všechny tři výbuch smíchu.

Minuty v knihovně ubíhaly a přebírání materiálů se konečně chýlilo ke svému konci. Na jednu kupu dávaly použitelné materiály k běžnému využití a na druhou staré, nepotřebné, které putovaly do kontejneru. Mezitím si povídaly o svých zážitcích z prázdnin a novinkách z osobního života. Měly si toho tolik co říct, avšak po nějaké době zavládlo náhlé ticho. Bylo znát, že jim třídění materiálů ubralo energii a všechny tři už chtěly mít práci hotovou.

Vicki přestala přebírat a rozhlédla se po knihovně. Zauvažovala, jestli tu vůbec někdy strávila tolik času a jestli vůbec nějaký. Nikdy si nevšimla, jak je knihovna velká, rozlehlá a že její prostory pokračují i dozadu za roh. Agnes s Michell dotřídily poslední materiál a obě se naráz prohnuly v zádech jako kočka.

„Dejte mi pár minut,“ řekla náhle Vicki a zvedla se ze židle.

„Fajn, počkáme na tebe v šatně,“ houkla za ní Agnes a rozešly se s Michell k východu.

Victoria osaměla. Najednou jí školní knihovna připadala tak tichá, prázdná, pokojná. Jako by ji vybízela

ponořit se blíže a nahlédnout do tajuplných zákoutí. Nevěděla, co přesně chce v knihovně hledat, jen měla nějaký vnitřní pocit, který ji nutil rozhlédnout se tu.

Očima přecházela jednotlivé žánry jako detektivky, cestopisy, komiksy, pověsti nebo romány pro dívky. Regály pokračovaly dál směrem dozadu za roh, kde se náhle zastavila. Za rohem se nacházelo množství polic s knihami věnujícími se historii, ale to nebylo to, co Vicki tolik upoutalo. Na bílé stěně vedle regálů viselo několik majestátních zbraní, kterých tu bylo vystavených úctyhodných pár kousků. Pohled na středověké zbraně Victorii natolik fascinoval, že přistoupila blíž a do detailu zkoumala jeden za druhým. Netrvalo dlouho a začala si je sama pro sebe pojmenovávat. Meč, sekera, dýky, kopí, samostříl.

Zvedla pravou ruku a přejížděla jí po jednotlivých zbraních, až prsty nahmatala poddajné dřevo. Dotýkala se mohutného luku, jehož délka mohla dosahovat k úctyhodným sto sedmdesáti centimetrům, a měřil tak pomalu stejně jako ona sama.

„Jak jsi krásný,“ povzdechla zasněně. Luk byl její nejoblíbenější zbraní a sahala po něm pokaždé, když čelila nebezpečí. V jeho používání si byla jistá a manipulovat s ním uměla precizně. Samozřejmě jen ve hrách, které s Agnes hrávaly. Jaký paradox, že ve skutečnosti neměla ani jednou v životě možnost ho držet v rukách, natož aby z něj střílela. Nejistě se kolem sebe rozhlédla a kousla se do rtu. Chtěla si ho tak moc potěžkat a prsty prozkoumat každý jeho detail, hranu, zaoblení.

Po chvíli váhání neodolala, uchopila ho co nejjemněji za madlo a pomalu sundala ze stěny. K jejímu překvapení nebyl tak těžký, jak si původně myslela, zato byl ale opravdu dlouhý. Špička ramena luku jí sahala téměř do půlky obličeje. Tak moc fascinovaně si ho prohlížela, že si nevšimla špičky, kterou lehce zavadila o regál plný knížek.

Hromada knih popadala na zem a vytvořila podobně velkou kupu, jakou zrovna před několika minutami zdárně roztřídily. „Sakra,“ vyjekla a okamžitě luk pověsila na své místo. Poté se splašeně otočila za sebe a nahlédla do velké chodby, aby se ujistila, že je tu sama a nikdo ji neviděl. To by ještě scházelo, aby byla přistižena při činu profesorkou Collinsovou. Vicki doufala v to, že se opravdu ještě cpe dortem a drbe o nejnovějších trendech se svou kolegyní.

Při pohledu na tu pohromu nahlas zaklela a dala se do rovnání knih. Ty musela seřadit abecedně podle příjmení autorů a při té příležitosti se u některých z nich zastavila, aby se podívala na název nebo si je letmo prolistovala. Ve většině případů se jednalo o historické knížky, které se věnovaly různým časovým etapám, dějepisným událostem ze života lidstva nebo jiným historickým faktům. Dokonce našla i knížku zabývající se středověkými zbraněmi, do které se na chvíli začetla a přestala mít pojem o čase. Musela uznat, že po dobu čtyř let strávených na této škole bylo vyhýbání se knihovně možná přeci jen chybou. Kdyby ji netlačil čas a nečekaly na ni jistě už mírně znepokojené kamarádky, možná by tu nějakou

minutu ještě strávila.

„Tak už zbýváš jenom ty,“ výskla Victoria s nadšením, když se chtěla ohnout na zem pro poslední knihu. Sotva ji však uzřela, zůstala bez hnutí jako opařená. To, co před ní leželo, nemohla nijak popsat. Nějaký druh knihy? Avšak nevypadala jako všechny ostatní, které měly klasické lepenkové desky potažené papírem, textilem nebo kůží. Nedůvěřivě se sehnula a uchopila do rukou zvláštní nález.

Desky byly melírované do černobílé barvy, jejíž tmavé tóny jemně přecházely do těch světlých a vytvářely tak naprostou synchronizaci. Prsty promnula materiál, ze kterého byly desky vyrobeny, a nemýlila se... žádný papír, textil, natož kůže. K jejímu úžasu byl povrch na omak tvrdý a zároveň vytvářel dojem skelného lesku. Kdyby fantazírovala, myslela by si, že jsou z nějakého minerálu nebo kamene. Po této úvaze zatřásla hlavou a potlačila praštěnou myšlenku.

Její prsty dál zkoumaly ten nevídaný objev, když vtom nahmataly něco podivného. Byla natolik ohromená barevnou symfonií, že by málem přehlédla malý vyrytý symbol uprostřed desek. Zvláštní. Nemohla posoudit, co jí symbol připomínal, nikdy takový neviděla. Podél vyrytých čar se opět mísily barvy černé a bílé. Levá spirála bílé barvy s elegantní dolní kličkou se plynule napojovala na spirálu černé barvy s kličkou nahoře. Vnitřek spirál zdobily dva puntíky, kdy každý z nich ležel v jedné, ale měl barvu té druhé. Dvě zcela opačné

barvy, ale přitom takový soulad a harmonie, jako by se navzájem doplňovaly a byly jednou součástí. Pokud by Vicki měla symbol k něčemu připodobnit, viděla v něm tvar ležatého S.

„Dobře, mrknem se, co skrýváš uvnitř,“ šeptla vzrušeně Vicki a chopila se desky, kterou pomalu otočila. Jenže prvotní nadšení vystřídal údiv a zklamání. Stránku po stránce otáčela a zjišťovala, že je kniha úplně prázdná. Žádný název, žádný autor, žádné obrázky, žádná slova... nic. „Co jsi zač?“ pronesla a vyčítavě hleděla na prázdný obsah. Cítila se dotčená... tolik času knize věnovala, aby jí nakonec nenabídla vůbec nic. Možná jen ten krásný skelný povrch, který lahodil jejím očím a prstům.

Chtěla ji zavřít a položit zpátky, když vtom se její pohled zasekl na poslední stránce. Vicki náhle polil studený pot a naskočila jí husí kůže. Nebyl to prazvláštní papír stránek, co ji tak ochromilo... byl to krátký tajemný vzkaz.

„No to je dost, kde ses ztratila?“ vyhrkly Agnes s Michell jednohlasně, když se k nim Victoria konečně připojila. „Já tu málem ztratila mládí,“ zívla Agnes a našpulila pusu. Victoria zvedla ruku na znamení omluvy, ale kamarádky podle jejího výrazu v obličeji ihned poznaly, že se něco stalo.

„Jsi v pohodě? Vypadáš vyděšeně,“ strchovala se Michell a Agnes Victorii chytla kolem ramen.

„Neboj, je ti odpuštěno, nedělej si z toho takovou hlavu,“ začala ji chlácholit, „my tu aspoň měly čas tě pomlouvat, že, Michell?“ zazubila se a Vicki se vykoulil úsměv na tváři. Opět ji dokázaly rozveselit, ačkoliv

v hloubi duše cítila, že se celá třese.

„Musím vám zítra něco ukázat, tomu neuvěříte,“ vydechla s rozladěným hlasem a její zorničky se rozšířily. Agnes s Michell zpozorněly a přikývly na souhlas.

„Dobrá, ale teď už razíme domů, nakonec jsme tu strávily celou věčnost. Uvidíme se online?“ houkla Agnes přes celou ulici, když se s nimi loučila.

„Si piš,“ opětovala jí Victoria se smíchem od ucha k uchu a Michell zareagovala povzdechnutím a zavrtěním hlavy: „Ty vaše hry.“

2. KAPITOLA

Vicki vzala potichu za kliku a plíživými kroky se šourala chodbou směrem ke schodišti. Sotva po něm chtěla vykročit nahoru, zpoza jídelny uslyšela: „Ať tě to ani ne- napadne.“ Kousla se do rtu, přivřela oči a nohu položila zpět na podlahu. „Možná bys nám měla povyprávět, jak bylo ve škole a kde ses tak zdržela,“ pokračoval matčin hlas, aniž by na svou dceru viděla. No co, pomáhala profesorce Collinsové v knihovně, vlastně naopak udělala dobrý skutek. S rozvahou se tedy rozešla směrem do kuchyně a u jídelního stolu spatřila bratra a oba rodiče.

„Tati,“ klesla hlasem a svižným krokem se vydala k němu, aby jej pevně objala. David, její otec, vzal svou dceru do náruče a pořádně ji sevřel v objetí. Tak moc se mu po dceři stýskalo, obzvláště poslední dobou, kdy toho měl v práci nad hlavu.

Už od dětství v něm jeho otec budoval cílevědomost, ale i bez jeho přičinění byl David typ člověka, který tíhnul ke kariéře a viděl se v manažerských pozicích. Rád lidi vedl a měl situaci pod kontrolou. Proto netrvalo dlouho a dopracoval se tam, kam chtěl. Stal se ředitelem obchodní společnosti, komunikoval se zákazníky a dodavateli, vedl obchodní jednání, analyzoval změny trhu a byl v úzkém kontaktu s dalšími obchodními partnery. Práci zasvětil celý život, a tak čím byl starší, tím více si

uvědomoval, jak svou rodinu vídá stále méně. Ať se však zdál a působil jako umanutý kariérista, který uměl na své zaměstnance pořádně zařvat, ve skrytu duše byl velmi citlivý a rodinný typ. Takže nebylo divu, že svou dceru vzal pod svá ochranná křídla, když se Emily nadechovala k vodopádu otázek.

„Nemůžeme si alespoň pro jednu užít pěknou rodinnou atmosféru?“ přerušil napjatou situaci a mrkl na svou ženu. Emily rázem spolkla smršť výčitek a nakonec souhlasně pokývala hlavou. I jí bylo jasné, jak je tato chvíle vzácná... že je celá rodina pohromadě. Nandala proto všem polévku a začali obědovat.

U oběda pohovořili o otcově práci a pak se otázky stočily k prvnímu školnímu dni. Nathaniel se pochlubil, že přes prázdniny vyrostl nejvíce ze všech kluků a dostali novou fajn třídní učitelku. Vicki si při té představě odfrkla pramínek vlasů, protože si ihned vybavila Collinsovou a její našpulené rty. Emily s Davidem poslouchali svého syna s úsměvem a vypadalo to, že se jim jeho první den líbil.

Pak se oba v ten samý moment ohlédli na Vicki, která musela s pravdou ven. Rodičům tedy vylíčila svůj smolný den, který začal stagnováním budíku a následným zaspáním, pozdním příchodem do třídy a uložením trestu po výuce. Načež však mimo téma začala obdivně popisovat školní knihovnu, jak je velická a obsahuje tolik zajímavých věcí. Emily s Davidem vypadali překvapeně, svou dceru neměli zrovna za pilnou studentku, a tak jim

toto nové zjištění vykouzilo lehký úsměv na tváři. Že by už konečně ve svých osmnácti letech začala přemýšlet o svém budoucím životě?

Další hodiny strávila Vicki ve svém pokoji. Seděla na kraji postele a hleděla ven přes balkonové dveře. Poslední sluneční paprsky se začaly stahovat za oblaka a okolí se pomalu halilo do temných tónů. Střídání dne a noci ji fascinovalo a ráda tento jev pozorovala. Milovala ten pocit, jak teplý vzduch pomalu chladne. Dovádějící děti, které si pravidelně hrávaly na nedalekém hřišti, se konečně odebraly do svých domovů a ona si tak mohla užívat to opojné ticho a klid. Měla to ve zvyku dělat už delší dobu... Byl to její malý soukromý rituál, při kterém se po celém dni zastavila a vnímala jen sebe.

Čím blíže se však ručičky hodin blížily k osmé hodině večer, tím více jí začalo tlouct srdce a tep se nekontrolovaně zrychloval. Uklidňující ceremoniál pomáhal zbavit se všech myšlenek a očistit mysl, ale jen chvíli... jen do té doby, než se opět přihlásí do hry a uvidí Kaspenu.

Vicki se nervózně zvedla z postele, usedla k pracovnímu stolu a malým tlačítkem zapnula počítač. Obrazovka se vzápětí rozsvítila a osvětlila temnou místnost jejího malého pokojíku. V tu samou chvíli zaslechla vibrace svého telefonu a bylo jí zcela jasné, kdo se po ní shání.

„Seš dnes nějaká zpomalená. Už tam čekám asi čtvrt hodiny a ty nikde. Pohni sebou trochu, ať něco stihneme,“ vyhrkl na ni z telefonu podrážděný Agnesin hlas, aniž by Vicki vůbec pozdravila. „Nebo si snad

začnu myslet, že se tam kvůli někomu zdráháš jít,“ dodala laškovně a Victorii se rozlilo horko po tvářích. Při té uštěpačné narážce si svou kamarádku vybavila s jejím typickým výrazem, který vždy v takových situacích dělávala... s přimhouřeným okem a vypláznutým jazykem.

„Taky tě zdravím,“ mlaskla otráveně Vicki a snažila se tím zakrýt své rozpaky. „Dej mi pět minut, ten můj starouš už je pomalej,“ zalhala a přejela jemně po monitoru, který jí prokázal dobrou službu.

Osmá hodina večer se pro ně stala společnou tradicí, jak na chvíli uniknout z reality a každodenního kolotoče povinností. Byl to čas, kdy si mohly užívat dobrodružství a mimo jiné pokecat i s někým jiným než jen se spolužáky ve škole. Při té myšlence se Vicki začervenala a byla vděčná za to, že není denní světlo, které by odhalilo, jak moc je nervózní. Přestože byla v pokoji sama, i tak se ve tmě cítila jistější, svobodnější a lépe skryla své pocity.

S trochu třesoucíma se rukama rozklikla ikonu hry s názvem Warriors of Dragons a dostala se do menu pro přihlášení. S Agnes vyzkoušely nespočet her, ale tato se stala jejich srdcovkou, už jen proto, jaké lidi v ní poznaly a kolik je s nimi pojilo zážitků. Pravdou bylo, že nebyť Agnesina přítelkyně, možná by zůstaly věrné předešlé hře, kde se ti dva seznámili.

Agnesin přítel Jeremy, stejně jako ony, miloval hry a po nějaké době přišel na chuť nové – právě Warriors of Dragons. Netrvalo dlouho a Agnes ho následovala.

Čím víc času spolu trávili online, tím víc se jejich vztah prohluboval. Nakonec se domluvili na reálné schůzce a od té doby spolu začali chodit nejen v herním světě, ale i v tom skutečném. Vicki se k nim zpočátku zdráhala připojit, ale nakonec ji přemluvili a musela s odstupem času uznat, že je to ta nejlepší hra, co kdy hrála.

Victoria vyplnila své přihlašovací údaje a rázem se přemístila do serveru, kde už na ni čekala její milovaná postava. Každý hráč si ji mohl zvolit, pojmenovat a upravit vzhled podle sebe. Ne všichni si své hrdiny idealizovali do své podoby, ale mnozí to dělali, protože měli pocit, jako by jejich postava opravdu ožila a oni tak mohli prožívat příběh společně s ní. A stejně to vnímala i Vicki, jejíž hrdinka byla štíhlé postavy, s hnědými výraznými očima a rozpuštěnými hnědými vlasy do půlky zad... byla kopíí jí samotné.

Nervozita stoupala, když myši klikla na tlačítko „začít hrát“ a systém se začal pomalu načítat. Jakmile její hrdinka procitla k životu, ihned jí naskočila zpráva od Agnes, která už ji netrpělivě vyhlížela.

Hráči tu komunikovali prostřednictvím soukromých zpráv nebo veřejného chatu. Záleželo na tom, zda měla být zpráva adresována pouze jednomu člověku, nebo více lidem najednou. Čekala na ni na jejich domluveném místě, kde se scházely pokaždé. Vicki vedla svou postavu k malému jezírku a už z dálky zahlédla zrzavé vlasy spletené do rybího copu. „Máš mě tady, Shirin,“ reagovala Vicki k hrdince Agnes.

„No konečně ses objevila, Artemis,“ odepsala.

V online světě bylo běžné, že hráči používali výhradně herní jména svých postav. Bylo to jakési zachování vlastní identity a zároveň úcta k hrdinovi. Ve Vicki to mimo jiné vzbuzovalo i vzrušení, protože mohla používat úplně jiné vymyšlené jméno a její přítom zůstalo v utajení... Tedy pokud ona sama nechtěla a někomu ho nesdělila. Výběr jména byl pro Vicki zásadní, muselo mít specifický význam nebo vyjadřovat určitou symboliku. Byla toho názoru, že jenom ze zvoleného jména se dá odhadnout charakter reálného člověka, který sedí za monitorem.

Když měla na začátku Vicki pojmenovat svou hrdinku, na chvíli se zamyslela a přemítala, jaké vlastnosti ji charakterizují. Už odmala milovala zvířata, trávila hodně času v přírodě, a co se týče zbraní... vždy chtěla umět lovit. Její volba tak byla vcelku jasná a padla na jméno řecké bohyně Artemis. Bylo až neuvěřitelné, jak moc se s ní sžila.

Shirin přiběhla k Artemis o něco blíže a dala tím jasně najevo, že už by se pustila do nějakého dobrodružství. Ve hře bylo tolik možností, jak se zabavit, ale jejich zvykem bylo začínat na tréninkovém poli. Vicki se svou postavou ráda trávila čas na střelnici, a ačkoli ona sama držela luk v knihovně poprvé, její hrdinka s velkou precizností posílala do terčů jeden šíp za druhým. Byl to jeden z těch momentů, kdy nebyla pouhopouhým člověkem se zanedbatelnými studijními výsledky nebo obyčejnými schopnostmi. Díky Artemis si alespoň na

chvíli užívala toho smyslného pocitu, při kterém mohla prožívat veškeré nenaplněné touhy.

Vicki na své hrdince tak moc dělala, věnovala se jí a díky tomu si k ní vybudovala blízký vztah. Učila ji novým technikám, schopnostem i přesné střelbě a Artemis se jí odvděčila tím nejlepším možným způsobem. Dlouhé hodiny tréninku a snažení začaly přinášet své ovoce a ona se začala v žebříčku posouvat směrem nahoru. Ačkoliv se vypracovávala mezi opravdu silné hráče, kterých tu bylo samozřejmě spoustu, na úplný vrchol se dostalo jen pár těch nejlepších a nejobávanějších.

Bohužel ale ne všichni byli spravedliví a slušní soupeři. Herní svět, stejně tak jako ten skutečný, byl plný temných stránek lidské povahy. Pýcha, egoismus i sobectví... To vše bylo ve hře na denním pořádku. Každý zkrátka toužil být nejlepší a někteří byli ochotni zajít hodně daleko, aby dosáhli svého.

Jednotlivé postavy se lišily nejen bojovými schopnostmi a dovednostmi v užívání zbraní, ale také zkušenostmi, které byly jednou z klíčových složek. Ty hrdina získával za plnění různě obtížných úkolů a čím více jich splnil, tím více rostla jeho úroveň a postupoval tak žebříčkem vzhůru. Aby se mezi sebou hráči lépe orientovali, hra vymezovala několik barev, které značily, jak moc je daná postava silná a zkušená.

Nováčci s nulovými zkušenostmi, kteří svoje dobrodružství teprve zahájili, měli svá jména zvýrazněná ve žlutém rámečku. Po nabrání prvních znalostí a jejich

postupném pokroku ve hře se barva jejich rámečku změnila na modrou. Hráči, kteří byli již zkušenější a řadili se mezi silné bojovníky, včetně Artemis, hájili červenou barvu. Ve většině případů tu hráči narazili jen na tyto barvy, protože byly nejvíce zastoupeny a vlastnilo je nejvíce lidí.

Každý z nich však tajně doufal a snil o té poslední, čtvrté. Černá byla barvou těch nejsilnějších a nejelitnějších válečníků na celém serveru. Svými bojovými technikami a schopnostmi naprosto převyšovali ostatní a nebylo takřka možné s nimi měřit síly. Byli to špičkoví mistři boje, kteří se dokázali vymanit z jakékoli situace. Jejich myšlení, strategie a pohyby byly úplně na jiné úrovni a bylo zcela evidentní, že těmito schopnostmi museli vynikat i v reálném životě. Jako jediní měli právo nosit černý plášť, který jen podtrhával jejich dominanci a sílu.

Artemis měla před sebou poslední výstřel, a když její šíp opět našel střed terče, poohlédla se po své kamarádce, která sotva použila svou zbraň. Ani ji nepřekvapilo, když uviděla Shirin stát bez jakékoli interakce. Určitě zase chatuje s Jeremym, zamumlala si v duchu sama pro sebe a cítila mírnou podrážděnost. Agnes byla typem hráčky, která si splnila jen to nejnutnější a neměla nutkání se posunout dál. Místo toho si ráda povídala s ostatními hráči a Victoria měla pocit, že je tu hlavně kvůli tomu.

Jako by kamarádka uslyšela její myšlenky a přiběhla se Shirin k ní. „Nebude ti vadit, když se staví Jeremy?

Rád by mi něco ukázal,“ napsala a Vicki bylo jasné, že za pár minut osamí.

Krátce poté se u nich objevil Lord, Jeremyho postava. „Ahoj Art, nebude ti vadit, když si Shirin vezmu na jeden úkol? Pořád si s ním nevím rady a já ho dokončil zrovna včera,“ napsal a Vicki se za obrazovkou v duchu usmála. Jeho otázku tušila. Samozřejmě, že jí to nevadilo, ba naopak, na tuto chvíli čekala.

„Jasně, já mám taky ještě něco na práci,“ odepsala pohotově a následná představa v ní zanechala mírné vzrušení.

Shirin k ní přistoupila a napsala jí soukromou zprávu. „Zítra ve škole a pak v knihovně. A teď tfuj tfuj, užij si to,“ stálo v ní společně se smajlíkem s vyplazeným jazykem. To Vicki donutilo se začervenat, protože věděla, co to znamená.

Zapadlá vesnička směrem na jihovýchod se rozprostírala kousek od tréninkového pole. Podél ní se tyčily vysoké aleje stromů, které lemovaly lesní cestu a vedly k osamělému majestátnímu chrámu. Krásná velká svatyně byla dominantou celého místa a její červená pagoda se hrdě vyjímal nad vysokými stromy. Kolem dokola ji obklopovala rozlehlá zahrada plná rozkvetlých květín nejrůznějších odstínů fialové, žluté a oranžové. Celou tu nádheru a eleganci podtrhávala kašna s fontánou, která byla umístěna uprostřed parku. Bylo až k nevíře, že o tak úchvatném a impozantním místě nikdo nevěděl... jen oni dva.

Victoria se svou postavou směřovala k bílému altánu, který stál za mohutnou stavbou chrámu, a postřehla, že jí srdce bije jako splašené. Její hrdinka však na sobě díky bohu nedala nic znát a pomalu zdolávala kamenité náslapy směrem k altánu. Vlna horka, která začala Victorii polévat, byla stále intenzivnější a její tep se nekontrolovaně zvyšoval. A pak v dálce spatřila rýsující se mužskou postavu, která stála zády k ní. Zastavila se s Artemis na vzdálenost několika metrů a mlčky pozorovala jeho široká záda, která byla zakryta těsným přiléhavým černým pláštěm sahajícím až na zem.

Přestože jej sledovala z dálky, uměla by popsat každý, byť jen maličký, detail. Jeho tmavě hnědé, po uši střižené vlasy neposedně vlály ve větru a po celé délce se mírně vlnily až ke konečkům. Pár neposedných pramínků mu vesele skákalo do tváře a dokonale tak doplňovalo jeho uhrančivé rysy. Ty byly jemné a pronikavé zároveň, což v člověku vyvolávalo pocit bezpečí i respektu. Současně s tím mu na krku i tváři vystupovalo pár drobných jizev, které mu dodávaly i určitou dravost a neohroženost.

Z jeho mladistvé tváře Victoria usuzovala, že mu mohlo být něco kolem dvaceti tří let. Mužovy antracitové oči s malými jiskřivými odlesky byly smyslné a hluboké, dokázala by se do nich dívat celé hodiny. Jeho výška dosahovala zhruba k 188 centimetrům a byl tedy asi o půl hlavy vyšší než ona. Se zatajeným dechem sledovala jeho velká rozložitá ramena, svalnaté paže a vypracovaný trup, který mu zdůrazňovala přiléhavá

zbroj. Podél těla splýval dlouhý černý plášť, dodávající mu na naprosté osobitosti a charismatu.

Hra byla natolik propracovaná, že umožňovala hráčům zvolit si jednotlivé proporce na míru, tedy od barvy vlasů a jejich délky, barvy očí, typu a výšky postavy po jiné detaily. Dokonce si člověk mohl pohrát i s rysy v obličeji, ze kterých bylo možno posoudit věk. Tvůrci hry si mimo jiné vyhráli i s animacemi a pohyby postav, které se zdály být skutečně věrohodné a jako živé.

Kolikrát, když Victoria usínala, přemýšlela o tom, jestli ve skutečnosti vypadá opravdu jako ve hře. Nikdy spolu však nepromluvili jediné slovo, natož aby se bavili o tak důvěrné záležitosti, jako je jejich reálný vzhled. Přes to všechno si v hlavě vytvořila jeho obraz, natolik živý a autentický, aby tomu věřila.

Kaspen patřil mezi ty nejlepší, nejsilnější a nejobávanější bojovníky v této hře. Každý by se po jeho boku cítil v naprostém bezpečí a užíval si této významné chvíle. Jenže hráči černé barvy běžně nekomunikovali s ostatními ani nenavazovali kamarádské vztahy, natož partnerské. Byli samostatnou jednotkou a od běžných postav se drželi stranou. Mohlo by se zdát, že to jsou zakomplexovaní lidé, kteří myslí jen na sebe a považují ostatní hráče jiných barev za méněcenné. Vicki nepopírala, že i mezi elitou se najde někdo s takovýmto pohledem na svět. Ale na druhou stranu si byla vědoma, že za jejich samotářstvím nemusí být nutně pýcha či sobeckost. Spíše to byla snaha udržet si vlastní nezávislost a odstup od ostatních, kteří

by mohli využívat jejich síly a dožadovat se pozornosti. A ať to znělo jakkoli sobecky, každý hráč měl právo na svůj osobní prostor i vlastní rozhodnutí. A přestože by dala Victoria cokoliv za to, aby jí napsal jediné slovo, měla pro to pochopení a užívala si alespoň chvíle, kdy jej mohla z dálky pozorovat. Zároveň u toho pociťovala jistý druh svobody a anonymity, při čemž jí naskakovala husí kůže vzrušením.

Poprvé na sebe narazili úplnou náhodou a od toho osudného okamžiku ji k němu táhlo něco silného, co nedokázala slovy popsat. Vicki na jejich první setkání ráda vzpomínala, a i když se s ním pojl nepříjemný zážitek, nedokázala ho vymazat z hlavy. Tenkrát byla s Artemis v terénu a chystala se na velmi náročný úkol najít v odlehlé pustině ještěra, zabít jej a donést jeho srdce do svatyně Nizi. Její hrdinka však ještě nebyla natolik zkušená, aby si s touto misí sama poradila. Jenže jakmile vstoupila do procesu plnění, nebylo cesty zpět.

Pokud se hráči podařilo úkol splnit, nabral jeho hrdina nové zkušenosti, avšak v opačném případě ztratil život. Postava se samozřejmě po chvíli obnovila k životu, ale odebrala se jí podstatná část tvrdě nasbíraných zkušeností, což byla pro hráče obrovská ztráta.

V ten okamžik si Vicki uvědomila, že její bojovnice nestačí na obrovského ještěra máchajícího velkými křídly. Artemis se sice dařilo střílet šípy do netvorova trupu, ale žádný výstřel nebyl natolik smrtelný, aby pronikl mohutným pancéřovaným tělem a proťal tak jeho srdce.

Zpočátku sice zvládala odolávat jeho útokům i náletům, ale s rostoucí frustrací a nejistotou začala Artemis slábnout a ztrácet sílu.

V posledním okamžiku naprosté bezmoci, který ji dělil od jisté smrti a následné ztráty zkušeností, se objevila mužská postava zahalená v černém. Jeho pohyby byly tak ladné a precizní, že upoutaly ještěrovu pozornost. Přestal na Artemis útočit, rozkmital svá šedá křídla a mocně vzlétl. Bleskovou rychlostí mířil vstříc ke své nové oběti, na kterou roztáhnul svůj smrtelný chřtán. Muž však stál pevně na zemi, nehybný a klidný, jako by čekal na vhodnou chvíli.

Victoria, stále paralyzována tím, co se dělo, za monitorem vyjekla a chtěla ho nějak varovat. Jenže jak později zjistila, on sám moc dobře věděl, co a proč dělá. Nechal netvora přiblížit se na vzdálenost asi dvaceti metrů a přesně v ten okamžik sevřel jemně v rukách ostré dýky, které už od pohledu rozsévaly smrt. Se zlověstným osmáním se lačně rozběhl proti němu, což ještěra poněkud překvapilo, ale zároveň podráždilo. Vycenil obrovské tesáky a svou oběť chtěl roztrhat na kusy. Bojovník však v tu chvíli provedl dva rychlé chvaty, které byly netvorovi osudné. Levou dýku zabodl do jeho hrdla a zpřetrhal jí tepny, až krev začala stříkat všemi směry. Pravou vzápětí pronikl do hrudi a probodl ještěrovo srdce.

O vítězi bylo do pár desítek vteřin rozhodnuto. Netvor naposledy nahlas zařval a svalil se mrtvý na zem. Kaspén stál zcela vyrovnaný bez známek jakéhokoli vyčerpání

a zblízka hleděl do ještěrových očí, ze kterých vyprchal veškerý život. Provedl to tak rychle a nelitostně, že by Vicki marně stihla jakkoli zareagovat.

Naprosto šokovaná postávala s Artemis opodál mimo dění a nebyla schopna popsat, čeho byla právě svědkem. Dosud nikdy na vlastní oči neviděla, jak zabíjí elitní hráči... Ti, kteří jako jediní nosí černý plášť a jenom svým pohledem přináší zkázu. Ve Vicki náhle hrklo, když se muž obrátil směrem k ní, z dýk mu kapala tmavě načernalá krev ještěra a mlčky ji pozoroval. Tohle byl člověk, proti kterému nechtěla nikdy stát.

S jistou dávkou nervozity začala Victoria ťukat písmenka na klávesnici, aby mu za tuto pomoc poděkovala, ale byl pryč. Zmizel, aniž to postřehla. Zprvu cítila zklamání, ale když pak před spaním o všem přemítala, uvědomila si, že ji zachránil, aniž musel. Nebyla si vědoma situace, kdy by hráč černé barvy vyšel ze svého komfortu a cíleně pomohl někomu jinému.

Od té doby byla Vicki ponaučena pro příště a plnila pouze úkoly, na které byla připravena. Už nikdy nechtěla ohrozit svou milovanou Artemis a dopřát jí další děsivý zážitek. Bylo však zvláštní, že při plnění některých úkolů, zejména těch, kdy musela čelit útokům, si v dálce povšimla osoby zahalené v černém. Při soubojích sice neměla moc čas neznámou postavu zkoumat, ale byla si téměř jistá, že ji z nějakého důvodu sleduje právě on... nebo v to alespoň tajně doufala. Jenže vždy, po vydařeném boji, zmizel a ona se tak nikdy nedozvěděla odpověď na svou otázku.

Po nějaké době však nastalo období, kdy se po Kaspenovi slehla zem a ona ho dlouho neviděla. Trochu vstřebávala prvotní zklamání a snažila se na něj zapomenout, stejně tak si připomínat jediný důvod, proč by ho měla zajímat.

Tenkrát měla Victoria namířeno k jantarovým jeskyním, kde na ni čekal důležitý úkol, ale nějakou shodou okolností zabloudila a v mapě se nevyznala. Místo toho dorazila na toto opuštěné dech beroucí místo, které chtěla prozkoumat důkladněji. Během obchůzky, při které obdivovala každý kout i exteriér chrámu, se jí náhle oči rozšířily úžasem a srdce jí div nevyskočilo z hrudi... znovu ho spatřila. Stál u bílého altánu zády k ní přesně tak, jako stál nyní, a ona ho zpovzdálí tiše pozorovala. Tak moc mu chtěla poděkovat za ten osudný den, kdy ji zachránil před jistou smrtí, ale vždy si to na poslední chvíli rozmyslela. Nebylo možné, aby si to pamatoval a jakkoli ho zajímala. Byl to samotář – hráč černé barvy, který se nepřátelil ani nesbližoval s cizími lidmi. Tato myšlenka jí před očima vyskakovala jako výstražný výkřikník, který jí nedovolil se přiblížit.

Od té doby chodila na toto opuštěné místo pravidelně ve stejný čas, aby ho mohla vídat alespoň takto na dálku. Pokud by měla hádat, byla to jeho tajná skrýš, kam chodil odpočívat po splněných úkolech a tvrdých bojích. Usuzovala tak proto, že se jeho postava nehýbala a nevykazovala žádné známky přítomnosti. Její bujná fantazie ráda pracovala na plné obrátky a přemýšlela o tom, že zatímco tu nechává svého bojovníka nabírat sil, ve skutečném

světě zrovna večerí nebo si dává sprchu. Při té myšlence se Vicki vždy zarděla a polila ji vlna horka. Nerozuměla svému jednání ani tomu, proč se chová jako poblázněná puberťačka, ale nedokázala se zkrátka odpoutat od toho silného citu, který ji k němu táhl.

Victoria se za monitorem natolik zasnila, že úplně přestala vnímat obraz před sebou i to, že ho s Artemis momentálně špehuje. Konečně se myslí vrátila zpět do hry a rázem jí vyskočil studený pot na čele. Kaspenova postava byla zničehonic natočena směrem k její a vyměňovaly si pohledy.

Vytřeštila oči a v obrovské panice spustila vodopád nadávek: „Do háje! Sakra! Pryč! Pryč!“ řvala po celém pokoji a zároveň bombardovala tlačítko na klávesnici, aby se urychleně odhlásila. Hra se rázem vypnula a Vicki celá splašená zírala na bezpečné pozadí svého monitoru. „Takovej trapas!“ vyjekla znovu a běžela se schovat pod peřinu.

Aby toho nebylo málo, do pokoje ihned vtrhla její matka s podezřením, že jí někdo ubližuje. „Vicki, co to...“ zasekla se při pohledu na nohy trčící zpod peřiny, „...děláš?“ dořekla a zkoumavě si ji prohlížela.

Když se Vicki trochu vzpamatovala a nabrala dech, zastyděla se a vmžiku vylezla z úkrytu. „Mami, ty jsi tady,“ začala a ostýchavě se kousla do rtu. „Pavouk... t-tady byl tak obrovský pavouk, já se úplně vylekala,“ vykoktala ze sebe jako rozbitý kolovrátek, ale její milosrdná lež se nesetkala zrovna s úspěchem.

Emily protočila panenky a potřásla hlavou. „A já si myslela, že už jsi rozumnější,“ rýpla si a Victoria se zmohla jen na kyselý úšklebek. „Ale už jsem v pohodě,“ zazubila se a tím ukončily debatu. Victoria měla chuť si dát pár facek. Chovala se jako malá holka a se svou matkou musela výjimečně souhlasit.

Musím s tím špehováním přestat, pomyslela si v duchu, když už ležela v posteli. Co si vůbec namlouvala... že s ním zavede nějaký hovor nebo se s ním blíže seznámí? Victoria zavrtěla hlavou, jako by tyto naivní myšlenky chtěla setřást. Pro jednou tě zachránil, ale víc v tom nehledej, nakázala sama sobě a zavřela oči.

3. KAPITOLA

Další den a s ním nové ráno, které však začalo úplně jinak než to předchozí. S prvním zazvoněním budíku Victoria ihned vstala a s pečlivostí se vrhla na ranní hygienu. Chtěla svoje dny vést zodpovědněji a s povzdechem si vzpomněla na poučující slova profesorky Collinsové a její moudré rady ohledně univerzity. Ač tu ženskou nesnášela sebevíc, v něčem s ní musela souhlasit. Vicki byla nyní přesvědčená, že jen tvrdou prací a dřinou je možné dosáhnout svých cílů. Při té představě pomyslela na Kaspena, který toho byl živým důkazem a jako jeden z mála se dopracoval až k černému plášti. A to ji motivovalo víc než kdy jindy.

Sešla pozvolnými kroky do přízemí a tentokrát to byla ona, kdo čekal na všechny ostatní. Nathan, který se k ní po chvilce přidal, byl zjevně překvapen, že ji vidí už připravenou, ale nijak to nekomentoval. Místo toho se v rychlosti rozloučili s matkou, která taktéž mířila do práce a chtěla svůj kosmetický salón otevřít včas.

Nějakou chvíli šli oba do školy mlčky, pak ale Victoria prolomila hrobové ticho: „Víš, bráško, mrzí mě, že už spolu netrávíme tolik času jako dřív. Vždy jsi mi všechno říkal a řešili jsme spolu různé věci,“ klesla hlasem a čekala s nadějí na jeho reakci.

Nathanielovi se ve tváři rýsovaly mírné výčitky svědomí a po chvilce mlčení pokýval hlavou. „Vím, že teď

všechn svůj čas trávím u Warriors of Dragons a že nejsem zrovna nejlepší bratr,“ zasekl se a hledal slova, „ale pořád tě mám stejně rád.“

Victorii se vehnaly slzy do očí a koutky úst se rozšířily do blaženého úsměvu. Neubránila se svým emocím a popadla bratra do objetí. Nathaniel se zdál být trochu překvapený, ale i tak své sestře dopřál tento intenzivní okamžik. Po několika vteřinách mu však objímání uprostřed ulice začalo být nepříjemné. „Hele, ségra, to už stačí, pojďme radši do školy,“ začal se kroutit z těsného sevření a Vicki mu jeho narážku oplatila úšklebkem.

Škola otevřela své brány a první nedočkavci zamířili dovnitř. „Špti... všude se musí nacpat jako první,“ rýpla si jízlivě Agnes a společně s Vicki vykročily za nimi. Náhle za sebou uslyšely udýchaný hlas Michell, která je doběhla a připojila se po jejich boku. „Dnes po škole v knihovně?“ prohodila k nim a holky přikývly na souhlas. Victorii se rázem vybavila zvláštní kniha, kterou jim chtěla ukázat, a věděla, že bez hmatatelného důkazu by jí neuvěřily. Nemohla se dočkat, až skončí vyučování.

Žáci pomalu usedali do svých lavic, ale ještě využívali posledních pár minut do začátku hodiny k rozhovoru se spolužáky. Agnes se proto natočila směrem ke své kamarádce a nahodila svůj nezaměnitelný výraz zvědavého detektiva, který Vicki moc dobře znala. „Běž s tím,“ odbyla ji otráveně, protože přesně věděla, co po ní Agnes chce. Ta se však nedala jen tak a neustále ji popichovala, až Victorii bouchly saze.